

Billederne sidder fast på nethinden længe efter...

Anmeldelse af Martin Petersens „Adams Fest“

Af Ida Flarup, arkitektstuderende

„ I BEGYNDELSEN var det mørkt. Men det virkede ikke sådan, et lysglimt skar hele tiden gennem natten, og bånd af flammer hang ude over horisonten.“ (s. 5)

SÅLEDES indledes Martin Petersens roman af hovedpersonen selv, drengen Adam, som vi møder på vild flugt gennem ruinerne efter en krig et sted i Europa.

Han er alene i en verden midt imellem kaos og orden. Han har glemt alt fra tiden før, han ved ikke, hvem han selv er, og han starter i princippet på samme stadie som læseren. Vi afdækker hans fortid sammen med ham. For fortiden ligger selvfølgelig og lur, og mens Adam langsomt opdager verden på ny og møder den civilisation, han havde glemt, hvordan man lever i, dukker brudstykker af krigens sidste dage frem.

Romanens centrale omdrejningspunkt er netop fortællingen om at starte fra det totale nulpunkt og langsomt blive menneske igen med alt, hvad det indebærer af glæde og smerte, af lykke og sorg.

Vi følger Adam fra de første dage efter „Mørket“, hvor han overlever alene i ruinerne uden sprog og med sine instinkter som eneste ledetråd. Vi oplever, hvordan han langsomt kommer til bevidsthed og begynder at leve og opbygge et værdigt liv i disse ruiner. Hvordan han knytter relationer til bl.a. det forladte barn Bjanka, som han tager til sig, og til pigen Sandra, som han forelsker sig i, men som ikke kan vriste sig fri af krigens skygger.

Der er masser af elendighed i „Adams Fest“. Det er en barsk roman fyldt med beskidte kældre og rotter, fyldt med sult og savn og sorg. Men samtidig er det en optimistisk hyldest til livet, til menneskets vilje til at ville *leve*- og ikke blot overleve.

Bogen romantiserer på ingen måde, men den fortæller om det at være menneske på godt og ondt. Om de universielle ting, som ethvert menneskes liv indeholder. Om al den glæde og smerte, livet fører med sig, og man har som læser ikke mistet håbet, selv om tingene udvikler sig fatalt og alt andet end lykkeligt mod romanens slutning. For som Adam siger om den fest, han holder i det sønderbombede landskab, som er blevet hans verden:

„Min fest. Mit liv. I deres ruiner som nu også var blevet mine. For mig var ruinerne ikke tegnet på en knust verden, ikke noget man skulle sørge over. Jeg havde flyttet rundt på stenene. Ryddet mine veje, fundet min kælder, fjernet den døde soldat.“ (s. 173)

„Adams Fest“ er en fortælling, hvor billederne sidder fast på nethin-

den længe efter, man har lukket bogen. Den er skrevet set med drengens øjne i et malende sprog fyldt med lugte og lyde og detaljer. Jeg vil gerne anbefale den på det varmeste til alle fra folkeskolens ældste klasser og op som en yderst velskrevet og vedkommende roman, der rummer masser af muligheder for eftertanker.

